

ikke her i nogen Maade tænkte paa ved mit Forslag at foreslaa Noget, der skulde føre denne igjennem. Jeg sagde, at naar man tidligere — jeg sagde ikke engang „jeg“, men „man“ — altid har benyttet sig af dette Ord „Medeieendomsret“, saa var det fra min Side aldrig brugt i nogen anden Forstand end den, som er anerkjendt af mange store og dygtige Jurister, at det er for Fæstebondestandens Skyld, at Staten har hævdet sin Oveieendomsret over disse Forhold, ganske anderledes end den har troet det forsvareligt og rigtigt overfor nogen som helst anden Eiendom. Jeg tror ogsaa, at jeg dengang sagde, at det var et Udtryk, som man fra vore Modstanderes Side havde søgt at drage frem ved alle Leiligheder for at skade Sagen, men at vi aldrig havde vedkjendt os den Mening, som man fra den anden Side vilde gjøre gjældende. Jeg har altsaa ikke opgivet Noget af, hvad jeg tidligere har ment om dette Forhold. Jeg skal hermed forlade den ærede Rigsdagsmand. Naar det ærede Medlem har talt om den truende og sorgelige Tilstand, som man vilde berede Bondestanden, naar et Lovforslag som det her foreliggende blev vedtaget, da kan jo enhver af de Herrer selv bedømme, hvorvidt dette er begrundet eller ikke, og naar det ærede Medlem har talt om den kommende Agitation, saa har han selv her vist et stort Talent til at være Agitator. Det ærede Medlem har her opfattet sig til at være Agitator, og da jeg tidt gjør det Samme baade her og andetsteds, saa anser jeg det for en Fortjeneste, og det ærede Medlem har vist, at han har Dygtighed i denne Retning; det skal jeg anerkjende. — Jeg skal nu gaa over til det foreliggende Forslag. Hvad angaar de enkelte Paragrafer, da skal jeg ikke opholde mig ved dem, da det, som jeg kunde have at sige med Hensyn til dem, paa en bestemt Maade er sagt af den høitærede Indenrigsminister, hvortil jeg kan henholde mig. Naar jeg har stillet et Forslag til en forandret Redaktion af § 9, da indeholder dette vel en Forandring i Redaktionen, men det er ikke en

Forandring i Virkeligheden af den § 9, som blev vedtagen ved 2den Behandling. Det høie Thing vedtog med meget stort Flertal § 9 ved 2den Behandling, og jeg tror, at den mindre heldige Redaktion af denne Paragraf er afhjulpen ved det Forslag; jeg nu har stillet, og at jeg virkelig har taget Hensyn til de Indvendinger, som ved anden Behandling fremkom fra forskjellige Sider mod Paragrafen i den Skikkelse, som den dengang fik. Jeg maa derfor anbefale det høie Thing at forandre den tidligere vedtagne § 9 saaledes, som jeg nu har foreslaaet det i mit Forslag under Nr. 18. — Med Hensyn til den høitærede Ministers Forslag under Nr. 22 antager jeg, at det er temmelig klart, hvorfor jeg paa ingen Maade kan gaa ind paa denne Paragraf. I det første Stykke bestemmes der, at Fæstevangen, naar de nuværende Fæstere blive Giere, skal bortfalde, naar de have været Fæstere mindst 3 Aar iforveien. Jeg var forrige Gang med til at foreslaa, at „3“ forandredes til „5“, og med denne Ændring kunde jeg ogsaa nu stemme for denne Del af Paragrafen, hvis jeg iøvrigt var istand til at stemme for den. Det nuværende Forslag udvider denne Ret til ogsaa at gjælde for Børn, Svigerbørn og Stedbørn, men herved skal jeg ikke opholde mig, da det i Hovedsagen er det Følgende, som jeg mest er imod. Andet Stykke bestemmer, at, naar et Fæstested bliver ledigt „og Gieren vil sælge det, kan det i Løbet af de første 12 Uger ikke sælges til nogen Anden end den sidste Brugers Børn, Svigerbørn eller Stedbørn, hvor saadanne findes“. Og saa hedder det: „Sælges Stedet til En af disse til Selvetendommen eller til Arvesætte med Ret til at sælge og pantsætte, bortfalder Fæstevangen paa Stedet ved Skjødets Thinglæsning.“ Dette kan jeg ikke gaa ind paa saaledes; thi naar det er givet, at Fæstevangen har en bestemt Værdi — og deri ere jo Alle enige, ja, det synes jo endog saa at nærme sig dertil, at selve Modstanderne ere enige deri — saa vil ved Fæsteledighed